

ƏLİAĞA KÜRÇAYLI

SEÇİLMİŞ ƏSƏRLƏRİ

M. F. Axundov adına
Azərbaycan MİBİ
Kütüphanəsi

“ŞƏRQ-QƏRB”
BAKİ-2004

NƏSİMİ

Dinlə, rəssam, sözümün hikmətini,
Burda kim gizləyəcək heyrətini?
Dini-islamə tapındıqca elin
Sındı fırçan və əlin!

“Şəkli çəkdin – ona can verməlisən,
Qəlbinə sən həyəcan verməlisən,
Onu hökmünlə danışdırmalısan,
Küsdürüb sonra barışdırmalısan,
Ağladıb sonra da güldürməlisən!
Yaşadıb sonra da öldürməsindən”
Belə bir hökmü şəriət verdi,
Fırçana bax, belə qiymət verdi.
Bunu Allah bacarar – söylədi o,
Sənə rəsmi qadağan eylədi o.

Keçdi günlər, sənələr, keçdi zaman
Rafael sənətini gördü cahan,
Rembrandtın adını bildi bəşər,
Tək səni din ilə zəncirlədilər.
Öldü könlündə Qobustan rəsmi,
Bu qədim torpağadastan rəsmi.
Nə Füzuli, nə də Vaqif o zaman

Düşmədi bircə kağız parçasına.
 De, rəvadırmı gözəllik yaradan
 Əl buxovlarda qala, fırça sına?!
 İndi zəhmətlə açırsan səhəri:
 Oxuyub cüngləri, təzkirələri
 Altı yüz il geri addımlayaraq
 Qanlı-qırğınlı, fəqət doğma, uzaq
 Aləmi bir də görürsən, rəssam!
 Sənə bir canlı qanaddır ilham.
 Babamız şair İmadəddini sən
 Əbədən görməmişən.
 Sən xəyalən çəkəcəksən deməli?
 Nə böyükdür əməlin!
 Çökəcəksən, bilirəm qüdrətini,
 Çünki dünyaya sənin şöhrətini
 Nə zamandır ki, tanıtmış fırçan.
 Qardaşım, bircə ricam var ancaq:
 Sən Nəsimini çəkərkən elə çək
 Baxışından səpələnsin şimşək.
 Günəşin nurunu doldur gözünə,
 Kişilik nəqş elə dönməz üzünə.
 Kişilik – atəşə yansın dönməz!
 Soyunub buzda uzansın – dönməz!
 Kişilik – tərsə soyulsun – dönməz!
 Gözü xəncərlə oyulsun – dönməz!
 Kişilik – rütbədən ensin – dönməz!
 Əyninə dərdi geyinsin – dönməz!
 Kişilik – bir tikəsin daldalamaz!
 Kişilik – söz dedi – udmaz, yalamaz!
 Kişilik – başladı qoymaz yarıda,
 Söyləyər qul da mənəm, şah da mənəm.
 O salar heyrətə allahları da,
 Söyləyər tanrı da, allah da mənəm!
 Babamız şair İmadəddini sən
 Qardaşım, bax, bu sayaq çəkməlisən.
 Rəsmi seyrə dalarkən hər kəs,
 Donub heyrətdə qalarkən hər kəs,

Biri: – Yalnız Qalileydir bu! – desin.
Biri israr ilə: – Cordanodur!
Tez Nəsimini düşünsün birisi:
– Bu odur, – qoy deysin, ancaq bu odur!!!
Bu olar şerin al səmasında,
Bu olar tanrı iddiasında!